

Koftan

HJÄLTEN har varit i London och köpte med sig den ultimata presenten. I stället för den svindyra parfymen, och som komplement till Tobleronen, hittade han Tröjan. Den är stor, nattsvart, ulldoftande, lite stel och ny och alldeles underbar. Den når mig till knäna och måste kavlas upp för att tassarna ska synas. Den luktar tungt av djur. Den är alldeles ociviliserad. Den är handstickad och härstammar från något strävt, gaeliskt landskap befolkat av vindpinade gummor och kärva gubbar.

Jag vet att jag kommer att älska den passionerat i femton år tills en tonårig dotter snor den för mig för att åka moped med den med någon finmig yngling. Eller hunden adopterar den när den är mogen och gör nya garnnystan av den en mörk natt. Om jag nu får barn eller hund. Annars lär den krypa iväg av sig själv så småningom.

Men till dess är den min. Min värmekälla i kalla föreläsningssalar. Min bästa vän att krypa in i när världen är grym och kall. Min kompanjon i höststormarna. Min existensialistiska brynja på de intellektuella slagfälten. Mitt ylleddjur.

CHRISTINA